

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.—
Ἐξάμηνος > 4,50
Τριμηνος > 2,50
Ἄι συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Μαρτίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 16

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Ὁ Κύρος Σμιθ συλλογίσθηκε τότε νὰ ἐξευρευνήτῃ, στὰ σκοτεινά, τὴ μεγάλη ἐκείνη στρογγυλὴ βᾶσι, ποῦ ἐδᾶσταζε σὰν πιάτο τὸν ψηλότερον κῶνον.

Πρὶν πέτῃ νὰ κοιμηθῇ, ἤθελε νὰ ἰδῇ ἂν ὁ κῶνος αὐτὸς μπορούσε νὰ τριγυρισθῇ ἀπὸ τὴν βᾶσι του, σὲ περίπτωσι ποῦ τὰ πλευρά του, πολὺ ἀπόκρημνα, θάκταν ἀπρόσιτη τὴν κορυφή. Αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸν ἀπασχολοῦσε πολὺ, γιατί ἦταν πιθανόν, ὅτι πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔγερνε τὸ καπέλλο, δηλαδὴ πρὸς βορρᾶν, τόροπέδιο δὲν θάταν ἐλεύθερον. Ἄν λοιπόν, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ ἦταν ἀπρόσιτη καὶ ἂν, ἀπὸ τᾶλλο, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τριγυρίσουν τὴν βᾶσι τοῦ κῶνου, θὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατον νὰ ἰδοῦν τὰ δυτικὰ τῆς χώρας καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδρομῆς θὰ ἔμενε σχεδὸν ἀνεκπλήρωτος.

Ὁ μηχανικός, ἀφίνων τὸν Πέγκροφ καὶ τὸν Νάβ νὰ ἐτοιμάσουν «τὰ κρεβάτια», καὶ τὸν Γεδεών Σπίλεττ νὰ σημειώσῃ τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας, ἐπῆρε τὸ κυκλικὸ χεῖλος τοῦ ὄροπεδίου, διευθυνόμενος πρὸς βορρᾶν. Ὁ Χάρμπερτ τὸν ἀκολουθοῦσε.

Ἡ νύκτα ἦταν ὠραία καὶ ἡσυχὴ, τὸ σκοτάδι ἔχι πελὺ βαθὺ ἀκόμη. Ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ μικρὸς ἐπήγαιναν πλαῖ-πλαῖ χωρὶς νὰ μιλοῦν. Σὲ μερικὰ μέρη, τόροπέδιο ἀνοίγετο μπροστά τους πλατὺ

καὶ ἐπερνοῦσαν χωρὶς ἐμπόδιο. Εἰς ἄλλα ὅμως, τὰ κρημνίσματα δὲν ἄφιναν παρὰ ἓνα στενὸ μονοπάτι, ὅπου δύο ἄνθρωποι δὲν μπορούσαν νὰ περάσουν μαζί. Παρακάτω μάλιστα, ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ Χάρμπερτ ἀναγκάσθηκαν νὰ σταματήσουν. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο οἱ δύο κῶνοι ἐνώνοντο καὶ τόροπέδιο ἐτελείωνε ἓς ἓνα πελώριο τοῖχο, μὲ κλίσι ἐβδομημίτη σχεδὸν μοιρῶν.

Ἄλλ' ἂν ὁ μηχανικός καὶ τὸ παιδί

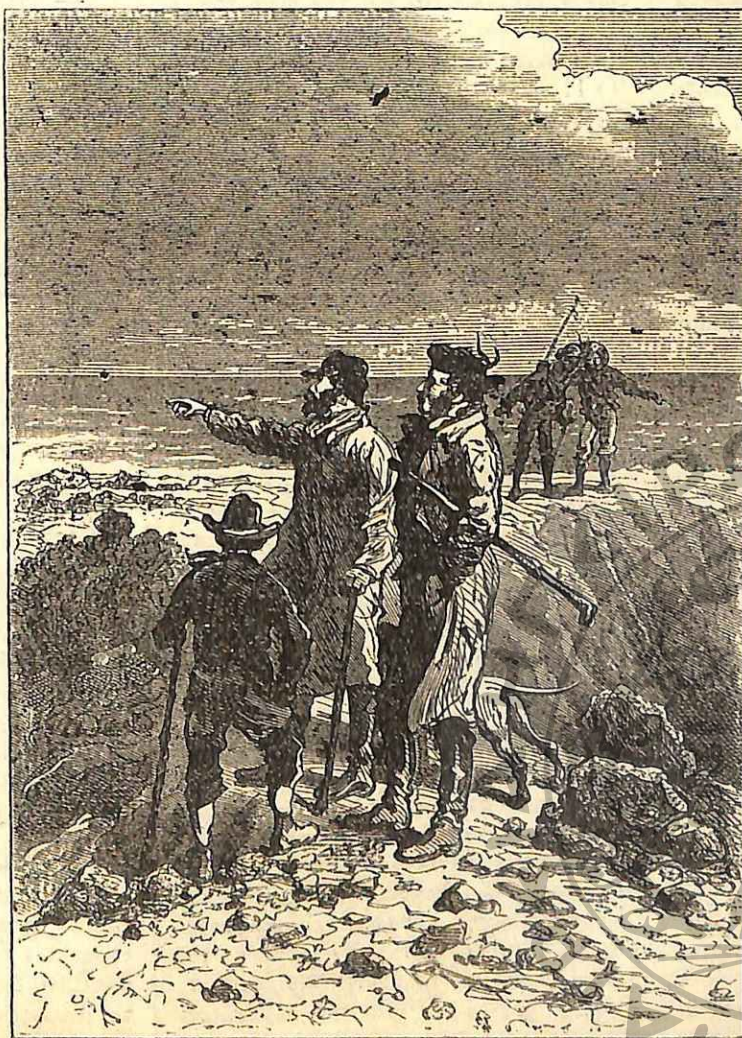
δὲν μπορούσαν ἔτσι νὰ τριγυρίσουν τὴν βᾶσι τοῦ κῶνου, μήπως θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ ναιβοῦν κατ' εὐθείαν τὴν κορυφή;

Πραγματικῶς, ἐμπρὸς τοὺς ἔχασκε μιὰ βαισιὰ σχισμὰδα τοῦ πέτρινου ὄγκου. Ἦταν, νὰ ποῦμε, ὁ λαίμῳς, τὸ στόμιον τοῦ κρατήρος, ἀπ' ὅπου ἐχύνοντο ἡ λάβες, ὅταν ἀκόμη τὸ ἡφαίστειον ἔκανε ἐκρήξεις. Αὐτὲς ἡ λάβες, ἡ πηγμένες σκωριές, ἐτχημάτιζαν ἐκεῖ σὰ μιὰ φυσικὴ σκάλα, μὲ μεγάλα πλατιά σκαλοπάτια, ποῦ εὐκόλυνε πολὺ τὸ ἀναίεασμα.

Μὲ μιὰ ματιὰ, ὁ Κύρος Σμιθ εἶδε τὸ ἀνέλπιστον βοήθημα καί, χωρὶς δισταγμό, χώθηκε στὴν πελώρια ἐκείνη σχισμὰδα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Χάρμπερτ.

Τὸ σκοτὸς ἐκεῖ—μέτα ἦταν πυκνότερον καὶ ἐπρόκειτο νὰ ναιβοῦν ἓς ἓνα ὕψος χιλίων τουλάχιστον ποδῶν. Τὰ ἐσωτερικὰ πλάγια τοῦ κρατήρος θὰ ἦταν ἔτσι ὡς ἀπάνω σὰν σκόλα; Θὰ ἐβλεπαν. Ὁ μηχανικός θὰ ἐξακολουθοῦσε τώρα νὰ νειβαίνῃ, τὰ σκαλοπάτια, ὅσο δὲν θὰ τὸν ἐταματοῦσε ἐμπόδιο ἀνυπέρβλητον. Καὶ τέτοιο ἐμπόδιο, εὐτυχῶς, δὲν παρουσιάζετο.

Ὅτι τὸ ἡφαίστειον ἐκεῖνο ἦταν τελείως σβυσμένο, δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία. Οὔτε ἴχνος καπνοῦ δὲν ἐξέφευγε ἀπὸ τὰ πλευρά του, οὔτε ἴχνος φωτιᾶς δὲν ἐφαίνετο στὰ βάραθρά του. Κανένας κρότος, καμμιά βουή δὲν ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ σκοτεινά, τὰ ἀπύθμενα ἐκεῖνα πηγάδια, ποῦ θὰ ἐφθάναν ἴσως ὡς τὸ κέντρο τῆς γῆς. Ἀκόμη καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα, μέσα στὸν κρατήρα, δὲν ἐμύριζε καθόλου θειάρι. Τὸ ἡφαίστειον ἐκοιμᾶτο βαθεῖα, ἦταν νεκρό.

«Μόνον θάλασσα ἦταν ὀλόγυρά τους...» (Σελ. 126, στ. γ'.)

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Καὶ ὅμως, ἡ φορικτὴς φοβερὴς καὶ βλασφημίας τοῦ ἀγριανθρώπου ἐκείνου ἀντηχοῦσαν ἀκόμη στ' αὐτιά μου, γιὰ νὰ μὲ γυρίζουν στὴν πραγματικότητα, καὶ ἤμουν πάντα δεμένος ἐκεῖ, στὸν τοῖχο, μάρτυρας ἀνίσχυρος, σχεδὸν ἕνα ὄμμα.

Μιά μόνη μου ἔμενε παρηγορία: ὅτι ὁ Φραντζέσκος θὰ κατάρθωσε βέβαια, μ' ὅλην τὴν οὐμύλην, νὰ φθάσῃ στὸ μέρος ὅπου ἦταν τὸ Κρυψόδενδρον, καὶ ἄμα διαλύθηκε ἡ οὐμύλην, θὰ βρῆκε καὶ τὸ δένδρον καὶ θὰ χώθηκε στὴ μυστικὴ κουφάλα τοῦ κορμοῦ.

Ἔτσι οἱ διωκτές του δὲν θὰ τὸν εὗ-

ρισκαν. Ὅχι, δὺό, ἀλλὰ ἑκατὸ Μπαρμπούτζηδες, διψασμένοι αἷμα, νὰ τριγυρίζουν ἡμέρες ὁλόκληρες τὸ νησί, νὰ τῶφερναν ἀνω-κάτω, δὲν θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ νανακαλύψουν ἐκεῖνον τὸν κρυψώνα. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἶμαι ὑπερβέβαιος:

ὁ Φραντζέσκος δὲν εἶχε κανένα φόβο. Τότε ἄρχισα πάλι νὰ συλλογίζωμαι τὸν ἑαυτὸ μου καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, καθόλου θριαμβευτικοὶ δὲν ἦταν οἱ συλλογισμοί μου αὐτοί! Εἶχα φαντασθῇ, ὅτι ὅσο μικρὸς καὶ ἂν ἦμουν, θὰ κατάρθωνα σὰν ἔξυπνο παιδί νὰ ρίξω στάνη στὰ μάτια τῶν Μπαρμπούτζηδων, νὰ τοὺς ξεγελάσω καὶ νὰ τοὺς κάμω νὰ ξεκουμπισθοῦν ἀπὸ τὸ νησί, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ἐγύριζε σὲ λίγο ὁ πατέρας μου μὲ τοὺς φίλους του. Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἦλθαν ὅπως εἶχα ἐλπίσῃ. Ἀντὶ νὰ τὺς νικήσω μὲ τὸν δόλο, ἐνίκηθηκα ἐγὼ ἀπὸ αὐτούς, μολονότι δὲν θὰ ἤθελα νὰ τ' ὁμολογήσω γιὰ ὅλο τὸν κόσμον.

Τὸ βέβαιον εἶνε, — καὶ δὲν μπορούσα παρὰ νὰ τὸ αἰσθάνωμαι πολὺ, — ὅτι τώρα ἤμουν στὴ διάθεσιν τῶν δύο κακούργων. Δεμένος ἐκεῖ σὰν κοτόπουλο, ἔτοιμο νὰ μπῇ στὴ σούβλα, ἐπερίμενα ὅς αὐτὴ τὴν ταπεινωτικὴ θέσιν τὴν ἐπιστροφῇ τῶν Μπαρμπούτζηδων καὶ εἶχα πολὺ σπουδαίους λόγους νὰ τὴν φοβούμαι, γιὰτὶ οἱ Σικελοὶ θὰ γύριζαν βέβαια φουρικισμένοι, λυσσασμένοι γιὰ τὴν ἀποτυχία τους στὸ ἀνθρωποκτονήν...

Κι' ἂν, γιὰ νὰ ξεθυμάνουν, τάβαζαν μετρί μου; ἂν μ' ἔδερναν σκληρά, μόνο γιὰτ' ἤμουν φίλος τοῦ Φραντζέσκου; Ἡ — ἀκόμη χειρότερο, — ἂν ἐμάντευαν πῶς τὰ ἔπραξα ὅλα καὶ πῶς εἶχα συνεννοηθῇ μαζί του, γιὰ νὰ τοὺς ξεγελάσω; Τί θὰ μ' ἔκαναν τότε;.. Τὸ ἐνστικτὸ μου μὲ προειδοποιούσε, ὅτι γιὰ ὅλα ἦταν ἱκανός.

νὸς ὁ φοβερὸς ἐκείνος κολλοχέρης.

Ἔτρεμα καὶ αἰσθανόμουν ἕνα κρύον ἰδρώτα ὅς ὅλο μου τὸ σῶμα.

Πῶς θὰ μὲ μετεχειρίζετο ὁ κακούργος; Αὐτὸ τὸ ἀγωνιώδες πρόβλημα μ' ἐδασάνιζε. Θὰ μ' ἐτκότωνε ἀμέσως; Ἡ μᾶλλον θὰ προσπαθοῦσε νὰ μοῦ ἀποσπᾷ τὸ μυστικὸ τοῦ Φραντζέσκου; Ἀλλὰ ποτέ, ποτέ, δὲν θὰ ἐπρόδιδα τὸ καταφύγιον τοῦ φίλου μου. Ἄς μ' ἐδασάνιζε, ἄς μοῦ ἔκοβε μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ τῆς μύτης, ταυτιά, ἄς μὲ κρεμοῦτε ἀνάποδα, ὅπως εἶχα διαβάσῃ σὲ ἱστορίες ληστῶν, δὲν θὰ μοῦ ἔπαιρνε οὔτε λέξι!

Ἡ ξαναμμένη μου φαντασία μοῦ παρουσίαζε τοὺς τρομερότερους ἐφιάλτες. Καὶ τὸ χειρότερον ἅπ' ὅλα ἦταν νὰ συλλογίζωμαι, ὅτι οἱ γενναίότεροι, οἱ δυνατώτεροι ἄνθρωποι,

βασανιζόμενοι κάποτε, μίλησαν. Ἄν δὲν μπορούσα καὶ ἐγὼ νὰ βαστάξω; ἂν παρέρδιδα ἐπιτέλους τὸν φίλον μου εἰς τοὺς δημίους του;.. Ἄ, ὅχι, ὅχι! ἔπρεπε νὰ λυθῶ, νὰ ἐλευθερωθῶ καὶ νὰ φύγω!

Ἀπ' αὐτὸ τὸν φόβον τῆς λιποψυχίας, ἄρχισα νὰ κουνιέμαι, νὰ στριφογυρίζω, νὰ παλεύω, γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ τὰ δεσμά μου. Ἀλλὰ δὲν κατάρθωνα τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ χώνω βαθύτερα τὸ σχοινὶ στους καρπούς τῶν χερῶν μου καὶ στὰ στραγάλια τῶν ποδιῶν, καὶ νὰ πονῶ...

Ἔτσι μοῦ φάνηκε στὴν ἀρχή.

Ἔτσι μοῦ φάνηκε στὴν ἀρχή. Ἔτσι ὅμως, ἄμα ἡσύχασα λίγο, εἶδα ὅτι τὸ δεξιὸ μου χέρι δὲν ἦταν καὶ τότε σρικτὰ δεμένο. Πῆρα θάρρος, ξανάρχισα τὸν ἀγῶνα καὶ δὸς του, δὸς του, μὲ πολλές, ὀδυνηρὲς προσπάθειες, κατάρθωσα νὰ ἐλευθερώσω τὸ χέρι μου ὡς τὸν καρπὸ.

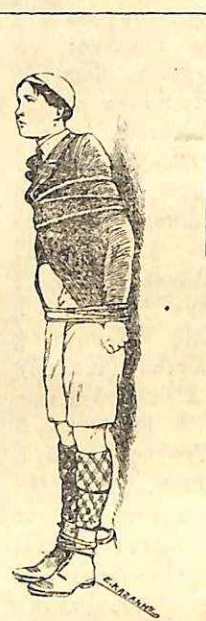
Λίγο ἀκόμη καὶ μπόρεσα νὰ τὸ χῶσω στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου μου καὶ νὰ πάρω ἀπὸ ἐκεῖ τὸν σουγιά μου, ἕνα καλὸ σουγιά, τροχισμένο τῆς ὥρας.

Δὲν μοῦ χρειάσθηκε καὶ μεγάλη ὑπομονή, γιὰ νὰ πριονίσω τὸ σχοινὶ καὶ νὰ λυθῶ ὁλωςδιόλου.

Στὴ σπηλιά.

Ἐλευθερός, ἤμουν ἐλευθερός! Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ χαρὰ ποῦ μ' ἔπιασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ, μολονότι, σχεδὸν ἀμέσως, ἔπιασα κάτω ἀπὸ ἐξάντλησιν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

* Ἡμουν στὴ διάθεσιν τῶν δύο κακούργων... (Σελ. 128, στ. α')

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Θ'. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Εὐγ. Γ. Ζαλοκώστα.]

Ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1809, ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένειαν, ἀνέγχευσε τοὺς προγόνους τῆς μέχρ' οὗ τοῦ Ἀυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Μιχαὴλ τοῦ Ραγκαβῆ. Ὁ πατὴρ τοῦ Ἰάκωβος, ἦτο λόγιος καὶ ποιητής, καθὼς καὶ ὁ θεὸς τοῦ Ρίξος, Νερούλδου. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Σχολὴν τοῦ Βουκουρεστίου, ὅπου ὁ πατὴρ τοῦ ὑπηρετεῖ ὑπὸ τὸν ἡγεμόνα Ἀλέξανδρον Σούτσον, καὶ τὸ 1825 ἀπῆλθεν εἰς Μόναχον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν, ὡς ὑπότροφος τοῦ φιλελλήνου Βασιλέως τῆς Βαυαρίας. Τὸ 1830, ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἐλευθέραν πλείον Ἑλλάδα, κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν ὡς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ, διότι αἱ κλίσεις τοῦ ἦσαν ἄλλαι. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους εἰσῆλθεν ὡς Τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Κατόπιν ἐγενε διεθυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ Τυπογραφείου, Σύμβουλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὴν Βουλὴν, Δημοτικὸς Σύμβουλος, Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος εἰς Οὐάσιγκτον, Παρισίους, Κωνσταντινούπολιν καὶ Βερολίνον.

Ἐκ παραλλήλου πολυσχιδὴς ὑπῆρξε καὶ ἡ φιλοσοφικὴ τοῦ ἐργασία. Τὰ συγγράμματά του γεμίζουν ὁλόκληρον Βιβλιοθήκην. Ἐγραψε λυρικά ποιήματα, τραγωδίας, κωμωδίας, διηγήματα, κριτικὰς μελέτας, Ἀρχαιολογικὸν Λεξικόν, Ἱστορίαν τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας, — εἰς δύο τόμους, γαλλιστί, — πολιτικὰ ἄρθρα καὶ χρονολογικά. Ἐκτός τούτων, μετέφρασε καὶ ἕνα πληθὺς ἔξωθεν ἔργων διαφόρων. Ἠσυχολόγησε ὅλα τὰ εἶδη τοῦ λόγου καὶ καθαυτὸ μὲν ἔξωρος δὲν ἀνεδείχθη ἴσως εἰς κανέν, διέπρεψεν ὅμως εἰς ὅλα, καὶ ἀκριβῶς διὰ τὴν τεραστίαν αὐτὴν ἐργασίαν, διὰ τὴν ἑκτακτοὶ γονιμότητα καὶ τὴν ρηθιμότητα τοῦ ποιήματός, ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς πατέρας τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας. Ἦτο ἕνα πνεῦμα γενικόν. Εἰς πολλὰ εἶδη, αὐτὸς πρῶτος ἀνοίξε τὸν δρόμον καὶ ἐξήσκησε μίαν μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν συγχρόνων του. Τὰ λυρικά τοῦ ποιήματα δὲν ἔχουν πολλὴν ἐμπνευσίν' ἔχουν ὅμως χάριν, κομψότητα καὶ ἀκρίβειαν διὰ τὴν περίεργον στιχοτυπία των καὶ τὴν ἀφθόστου ἴσως τελειότητος καθαρεύουσάν των.

Ἀπέθανεν ἐν ὁλοκλήρῳ γήρατι εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς μικρὰν οἰκίαν τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου, (ἀπέναντι τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης), εἰς τὴν πρόσφιν τῆς ὑποίας ἐνετειχίσθη μαρμαρινὴ πλάξ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἐνταῦθα ἀπέθανεν ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς τὴν 16 Ἰανουαρίου 1892».

Εἰς τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ Φιλ. Συλλόγου «Παρνασσού».

Ἐκ νέου εἰς τὸν Παρνασσόν Ἀνέτειλε τὸ φῶς τὸ πάλαι. Διὰ συμφύτων τῶν δασῶν, Ὁ χορὸς βαίνει τῶν Μουσῶν Καὶ αἱ θεότητες αἱ ἄλλαι. Πάλιν ἀκούονται αὐτοὶ Συμφάλλοντες μετ' ἀηδόνων. Τὸ πνεῦμα ἀκτινοβολεῖ Κ' ἡ Ἐπιστήμη οὐμλεῖ Μετὰ σιγὴν πολλῶν αἰώνων.

Ὅποτ' ἐπῆλθε καταιγὶς Ἀγρία δουλικῷ χειμῶνος, Νεκρὸν πᾶν κεῖται κατὰ γῆς, Πᾶς καρπὸς ἔπεσε πνιγὴς Ὑπὸ ψυχρὰν στρωμνὴν χιόνος.

Ὡς δ' ἐμειδίσαε γλυκὺ Τὸ ἔαρ τῶν χρυσῶν ἐλπίδων, Τὸ πᾶν ἀνέθαλεν ἐκεῖ Ἡ τῶρος πάλιν κατοικεῖ Κα ἐννεὰς τῶν Πιερίδων.

Ὅποσοι λάτρεις τῶν Μουσῶν Ἡ ἔνθεοι αὐτῶν προφῆται, Καὶ παρ' αὐτὸν τὸν Πιισόν Ἐχετ' ἐδῶ τὸν Παρνασσόν Προσελθετε καὶ ἀναβῆτε!

Διονύσου Πλοῦς

[Ἀπόσπασμα]

Βέλους ὀξύτερον χωρεῖ Τὸ πλοῖον πρὸς τὸν κόλπον Καὶ τὸ προπύμπουσι χοροὶ Νηγόμενοι καὶ ζωηροὶ Μετ' ἱαχῶν εὐμόλπων.

Ἐγγὺς, μακράν, εἰς τάνοικτά, Ἐκ σκοτεινοῦ πυθμένος, Ὅντα ἀναδύνονται φρικτά, Ὅσα πλωτά, ὅσα νηκτά Καὶ πᾶν ἐνύδρων γένος.

Βάλλουσιν ἔρωτες ὁ εἰς Τὸν ἄλλον μὲ κογχύλας, Καὶ παίζουσιν μετὰ βροῆς, Ἡ Ναϊὰς καὶ ἡ Νηρηΐς Διόκουσιν ἀλλήλας.

Σειρήνα φέρων, ὁ Δελφὶν Ὀρμὴ ἐκ τῶν αὐτῶν, Καὶ προκαλεῖ τὴν ἀδελφὴν, Εἰς τοῦ ἀφροῦ τὴν κορυφὴν Ὀχοῦμενος ὁ Τρίτων.

Σεινὸς ὁ θίασος σοβεῖ Ὡς φέρεται ὁ κέλης Εἰς συνοδείαν εὐσεβῇ, Καὶ ὕμνος ἀντηχεῖ: «Εὐοί, Εὐάν, υἱὲ Σεμέλης!»

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ (ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

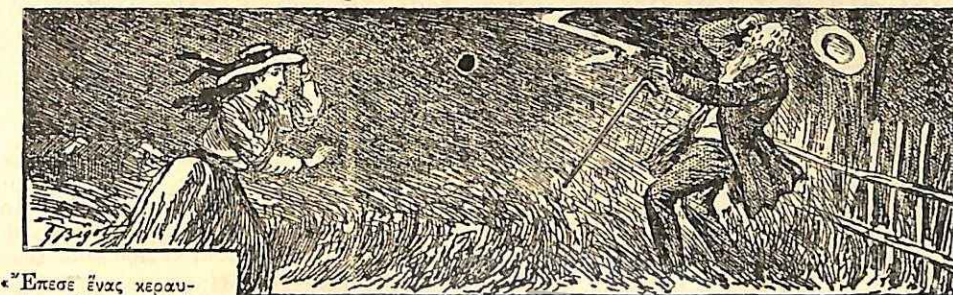
Ἦταν Ἰούλιος τοῦ 1870 καὶ ἡ πνιγρὴ ζέστη προμηνύσε καταιγίδα.

Σὲ μιὰ ἐξοχή, ὄρθιος καὶ ἄκκουμπισμένος στὸν φράκτη τοῦ χωραφιοῦ, ἕνας γέρος ἀσπρομάλλης ἐστέκετο ἀκίνητος καὶ βαθυσυλλογισμένος. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν τὸν ἐμέλε γιὰ ὅ, τι ἐγίνετο γύρω του, κυριευμένος ἀπὸ κάποιαν μεγάλη λύπη. Καὶ πραγματικῶς. Πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβῃ γράμμα ἀπὸ τὸν ἑγγονό του Γεράρδου, τὸν ἀδελφὸ τῆς ἀγαπημένης του ἐκείνης Σιμόνης, ποῦ τὸν εἶχε πάρῃ, μὲ τὸ κοριτσάκι, ὅταν ἀπέθαναν οἱ γονεῖς τους καὶ τὸν εἶχε ἀναθρέψῃ μὲ τὸς κόπους, προσπαθὼν νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ καλὰ αἰσθήματα καὶ νὰ τὸν κάμῃ ἄνθρωπον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος. Καὶ ὅμως νὰ! ὁ νέος, ποῦ ἦταν ὁλοένα στρατιώτης, τοῦ ἔγραφε ὅς ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ὅτι ὁ πόλεμος ἦταν σχεδὸν βέβαιος καὶ ὅτι εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ στὸ ἐξωτερικόν, νὰ λιποτακτῇ! Γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ, ἔλεγε ὅτι ἡ Πατρὶς εἶνε «λέξις κενή», ὅτι μόνῃ ἡ Οἰκο-

γένεια ἀξίζει τὴν ἀγάπην μας καὶ ὅτι ἂν ἐφευγε τώρα, τῶκανε γιὰ νὰ κερδίσῃ στὸ Ἐξωτερικὸ χρήματα, ποῦ θὰ τὰ ἔστελνε στὸν παπποῦ του καὶ στὴ Σιμόνη, γιὰ νὰ μὴ στερηθοῦν τίποτα, ἂν ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου θὰ ἐγίνοντο σπάνια τὰ τρόφιμα.

«Μὰ δὲν συλλογίζεται λοιπόν, ἔλεγε μέσα τοῦ ὁ γέρον, ὅτι τὰ λεπτά του θὰ μοῦ ἔκαιγαν τὰ χέρια, καὶ ὅτι ἡ Σιμόνη, ποῦ ἔχει τέτοια καρδιά, θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας, παρὰ νὰ φάῃ ψωμὶ ἀγροασμένο μὲ ἀνανδρεία; Ἀχ, ἂν μπορούσα ἀκόμη νὰ σηκώσω τοῦφεκι, θὰ πήγαῖνα ἐγὼ στὴ θέσιν αὐτοῦ τοῦ δειλοῦ, ἀλλὰ εἶμαι πολὺ γέρος... τώρα καὶ τὸ μπαστούνι μου ἀκόμη μὲ βαρύνει...»

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ὁ δυστυχισμένος παπποῦς, τὰ σύννεφα μαζεύθηκαν καὶ σὲ λίγο ἄρχισαν βροντᾶς καὶ ἀστραπές. Ἀλλὰ ἐκεῖνος, βυθισμένος στοὺς ὕλι-

* Ἐπείσε ἕνας κεραυνός. (Σελ. 129.)

θερούς του στοχασμούς, ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκετ' ἐκεῖ ὄρθιος, σὰ ν' ἀψηφοῦσε τὸ στοιχεῖα.

Ἕνα κορίτσι παρουσιάσθηκε ἄξαφνα στὴ στρὸφῃ τοῦ δρόμου.

— Παπποῦ! ἐφώναζε τρέχωντας, παπποῦ! Ἐλάτε γρήγορα στὸ σπίτι!.. Μὰ εἶνε τρέλλα νὰ στέκεσθε ἔξω μὲ τέτοιο καιρὸ καὶ ἔκαμα πολὺ ἄσχημα νὰ σὰς ἀφίσω νὰ βγῇτε μόνος!..

Στὴ φωνὴ αὐτῇ, τὴν ἀγαπημένην του φωνή, ὁ παπποῦς ἔκαμα ἕνα κίνημα. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, μ' ἐκθαμβωτικὴ λάμψιν καὶ μὲ φοβερὸ κρότον, ἔπεσε, ἐκεῖ κοντά, ἕνας κεραυνός.

Ὁ γέρος ἔβγαλε μιὰ φωνή. — Παπποῦ! ἐφώναζε πάλι ἡ Σιμόνη, τρέχωντας κοντὰ του χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὸν κίνδυνον. Πάθατε τίποτα;

— Ναί... ἐπιθύρσε ὁ γέρος μὲ φωνὴν μόλις ἀκουστή, τυφλώθηκα!

— Τυφλώθηκατε; ὦ, δυστυχία μου!.. ὦ, δυστυχία σας!..

Ἀλλὰ ὁ παπποῦς εἶχε συνελθῇ αἰ μὲ φωνὴ σταθερὴ, ποῦ τώρα ἀκούγεται

καλὰ, μὲ ζωηρὸ καὶ ἔντονον ὄψος. εἶπε: — Ὅχι! πὲς καλλίτερα εὐλογία Θεοῦ!.. Γιατὶ θὰ ὑπέφερα πάρα πολὺ νὰ διαβάξω στὰ μάτια τῶν γειτόνων μου τὴν περιφρόνησιν ποῦ θὰ αἰσθάνονταν ὅλοι γιὰ τὴν πράξιν αὐτῇ τοῦ Γεράρδου. Καλλίτερα ποῦ τυφλώθηκα! Δὲν θὰ βλέπω τὴν ἀτιμία τοῦ ἐγγονοῦ μου!

Ἐπειτα, χωρὶς νὰ προσθήσῃ ἄλλη λέξι, πέρασε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τῆς Σιμόνης καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι.

Μόλις ἔφυγαν αὐτοί, ἕνας νέος ἐπρόβαλε πίσω ἀπὸ τὸν φράκτη ὅπου ἦταν κρυμμένος. Πολλὴν ὥρα ἀκούθησε μὲ τὰ μάτια τὸν γέρον καὶ τὸ κορίτσι, καὶ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἔκαμα νὰ τρέξῃ κατόπι τους, νὰ τοὺς φθάσῃ. Ἀλλὰ φάνεταί, ὅτι δὲν ἐτόλμησε. Καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, πῆρε τὸν ἀντίθετον δρόμον. Θάλαγε κανεὶς ὅτι

ἐδίτπαζε, ὅτι μιὰ πάλιν ἐγίνετο μέσα στὴν ψυχὴ του.

Στὸν Γεράρδου, — γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν ὁ νέος, — εἶχαν κάμῃ πολὺ μεγάλη ἐντύπωσιν τὰ τελευταῖα λόγια ποῦ ἐπρόφερε ὁ παπποῦς.

Πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, θέλησε νὰ ξαναῖδῃ τοὺς τόπους ὅπου εἶχε περάσῃ τὰ παιδικὰ του χρόνια, καὶ ἔτσι ἔτυχε νὰ παρασταθῇ μάρτυς ἀόρατος τοῦ δυστυχήματος, ποῦ ἐπληξε τὸν παπποῦ του καὶ ποῦ συνέβη λίγον καὶ ἐξ αἰτίας του. Γιατὶ ἂν ὁ παπποῦς δὲν ἦταν τόσο λυπημένος μὲ τὸ γράμμα του, δὲν θ' ἔμενε καὶ ἔξω νὰ τὴν βρῇ ὁ κεραυνός. Αὐτὸ τὸ ἐνόησε ὁ Γεράρδος ἀπὸ τὰ λόγια ποῦ εἶχε ἀκούσῃ.

Ἀπὸ λοιπὸν ἦταν ἔτσι, ἐκεῖναι ποῦ τὸν ἐσπρωγχαν νὰ λιποτακτῇ, εἶχαν ἄδικον. Ἡ Πατρὶς δὲν ἦταν «λέξις κενή», ἀλλὰ εἶχε τὴν ἐννοίαν ποῦ τῆς ἔδιναν ὅλοι οἱ καλοὶ καὶ τίμιμοι ἄνθρωποι. «Πατρίς» δὲ ἦταν μόνον τὸ γενεθλίον ἔδαφος, ὁ τόπος, ἀλλὰ καὶ τὰ γαπημένα του ὄντα, ἡ οἰκογένεια, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, οἱ πα-

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1394—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
ἑκαστος ἄδ. δρ. 3.—Χρυσόδ. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905
ἑκαστος ἄδ. δ. 7.—Χρυσόδ. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
ἑκαστ. ἄδ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

ΑΙ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμ-
βάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ
Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ
σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ
προσθέτουν διὰ ταχυδρομικά τέλη ἐ-
κάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσω-
τερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ

Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Ἰουνίου.

198. Λεξιγραφίως

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε θεά,
Ἄρῳρον τὸ δευτέρον μου,
Τῶν ὅστων καὶ τῶν ὀντων
Θὰ ἰδῶς σὺ σύνολόν μου
Ἐνδόξου καὶ ἀρχαίου
Ναυάρχου Ἀθηναίου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγ. Π. Τσιτσικλή

199. Στοιχειόγραφως

Ἀπ' τὰς Τέχνας εἶμαι μία,
Ἵψηλὴ, ὥραία, θεία,
Καὶ ἂν μ' ἔχῃς, εὐτυχία!
Τώρα μ' ἀποκεφαλίζεις;
Γάδικα μὲ βρυσανίζεις;
Γιατί, ἂν μ' ἔχῃς, δὲν κερατίζεις.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στέμματος

200. Διπλοῦς Στοιχειόγραφως

Εἶνε πόλις τῆς Ἰλλιάδος
Τὸ κεφάλι ἂν τῆς ἀλλ' ἄλλης,
Εἰς τὴν σφαῖράν μας σημείον,
Φίλε λύττα, θὰ κυττάξῃς.
Κε' ἂν θιλήσῃς τοῦ σημείου
Νύμφαιρέσῃς τὸ κεφάλι,
Κάποιον ἐπιθετο θὰ κάμῃς
Πάγκοινο νὰ ξεπροβάλλῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίας Κ. Καμβύσα(*)

201. Τρίγωνον

***** = Πόλις τῆς Αἰγύπτου.
***** = Ἐντομον.
***** = Οὐράνιον φαινόμενον.
*** = Αἰσθητήριον.
** = Ἀγωνυμῖα.
* = Σύμφωνον.

Καὶ κα' ἑτέρως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

202. Ἀπροσδόκητον

Τί ἔκαμεν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος μόλις
ἔτάτῃσε τὸ ἕνα του πόδι εἰς τὴν Ἀμερικὴν;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

* Καὶ τὸ Ψαροκόκκαλον τοῦ 9ου φυλλαδιοῦ εἶνε
τῆς Μαρίας Καμβύσα, καὶ ὄχι Κουβαρά, ὡς ἐτυ-
πώθη κατὰ λάθος.

203. Μεταγραμματισμὸς

Ἄν, χωρὶς νὰ μὲ πειράξῃς,
Τὸν λαϊμό μου μόνο ἀλλάξῃς,
Ἀπ' τὰς νήσους θὰ μὲ βγάλῃς
Κ' εἰς τὰ ζῶα θὰ μὲ βάλῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως

204—208. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄ-
νευ ἀνταγραμματισμοῦ, ἄλλα τόσαι λέξεις:
πόνος, φόνος, ῥοῦς, γραφεύς, ῥάμα.
Ἐστάλη ὑπὸ ἱ. Κ. Τσιμηνάκη

209. Ἀκροστιχίς

Τῶν ἐπομένων λέξεων ἂν πάρῃς τὸ κεφάλι,
Θηρίον ἀγριώτατον ἀμέσως θὰ προβάλλῃ.

- 1.—Γνωστὸν ὡς δηλητήριο.
- 2.—Ζωγράφος τοῦ Ὁραίου.
- 3.—Ἐν φάρμακον σωτήριον.
- 4.—Μετὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
- 5.—Ποτὸν ἐδῶ κινεῖται.
- 6.—Κεὶ ζῶον... γυμναστικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάκτοντος Ἀστέρος

210. Φωνηεντόλιπον

Σφρσ - πν - * - σγ - πρπ
Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Νικολαεῖζη

211. Ισόφως

αφ
βοή αφ θ' αφ τῶν
αφ αφ αφ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 51 καὶ 52

646. Σινική (σύ, νίκη).—647. Χρυσός-Χρύ-
σος.—648. Νέσσος - Νέστος.
649. ΜΙΝΩΣ 650-654. Διὰ τοῦ Χ:
ΜΥΚΗΣ ἄχθος, χάρις, ἔχρος, τρο-
ΚΑΣΟΣ ἄχος, πῖχος.—655. Τὸν
ΚΡΙΟΣ εἶχε θεῖον, ἦτοι πρῶτον ἐ-
ΔΑΝΙΑ ξάδελφον τῆς μητέρας του.
ΠΡΑΓΑ —656. ΧΡΝ-ΦΛ (Χρό-
νου φεῖδου.) ΕΟ-ΕΟΥ (Θεὸν Ξέδου.) ΧΕΙρ,
ΡΟδος, ΝΕμεσις, ΦΟλόη, ΔΥσις.—657. Οἱ
ἄνθρωποι τοῖς ὁμοίοις εὐνοὶ εἰσιν.—658. Μετὰ
Θεόν, ἡ Πατρίς. (μετὰ θε - ὅν ὑπ' ἄ τρις.)

659. Πύρρος - Ἡπειρος.—660. Τῆρος -
Τῆνος.—661. Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα.
662. Σ 663. Ἀνάγκη καὶ
ΠΑΝ Θεοὶ πεῖθονται.
ΚΙΜΩΝ (Ἡ ἀνάγκη κατὰ
ΜΥΚΟΝΟΣ στήλας, ἐκ τῶν κάτω
ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ κ' ἐκ τῶν ἄνω ἐναλ-
λάξ).—664. ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ (ράσον, γλά-
ρος, ὅστις, στοά, τίτος, λίρα, ἰστός, νότος).—
665—669. Διὰ τοῦ Φ: ὄφρις, φάρος, φῆκος,
φωνή, φακός.—670. ΩΡΟΣ (Ὁκεανός, Ρῆ-
νος, Ὁράτιος, Σικελία).—671. Κατινύριον εἶνε
τὸ κόσκινο - ψηλὴ εἶνε κρεμασμένο.—672. Ἡ
ἰσχὺς ἐν τῇ ἐνώσει (1 εἰς γι' σ' ἐν - τὶ ἐν ὡς - ι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον) μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ
μὲ κερὰ ἀπὸ τὰ τοῦ τριπλασίον. Ἐλάχιστος ὅρος
15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πλη-
ρῶνται ὡς νὰ ἴσταν 15. Ὁ χωρὶς τοῦ στί-
χοις, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ
παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογί-
ζεται ὡς ἑξὲς λέξεις ἀπλῶς. Αἱ μὴ συνοδευόμεναι
ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.)

[12'—66]

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

ὑποψήφιος γιὰ τὰ ΠΡΩΤΕΙΑ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 8—14 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰω. Παλεαῖνος, Κ. Α. Πεστα-
ρίνης, Α. Ι. Καρούζος, Σ. Π. Νικολαΐδης, Σε-
πεσμένος Λόρδος, Ι. Μ. Ράπτης, Β. Α. Ἀλεξά-
πουλος, Ἑλληνόπουλος, Αλ. Γ. Μιχόπουλος,
Ἑλένη Π. Βάββα, Αὐρ. Βασιλάτος, Σοφία Κι-
νάτου, Α. Κλαδάς, Γ. Χ. Ἀλεξάνδης, Π. Π.
Καρανίκας, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Γερμανό-
παις, Γ. Ε. Ὀλσεν, Νικηφόρος Οὐρανός, Θ.
Ηλ. Φουστάνος, Κ. Λαγανάς, Π. Ἀθηναῖος,
Αν. Ι. Ζάχος, Αλκ. Ναπολέωντος, Ἐφρηβος Ἐρ-
μῆς, Ἰωάννα Ο. Μάρα, Π. Γ. Μιχόπουλος,
Καλλικάνταρος, Ν. Μ. Βαλέρης, Νίτσα Γ. Μι-
χοπούλου, Δ. Μ. Νικολαΐδης, Ὀδοιπόρος, Δ. Γ.
Ζάρεβανος, Ζωὴ Ἡττή.

ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Ν. Κ. Ἀλπάνης, Κ.
Α. Τριανταφύλλου,
ΒΟΛΟΥ: Κ. Γ. Παπαγεωργίου, Κατίνα Γ.
Γιαννακοπούλου, Ἀρ. Φαλούκας, Β. Κουτσου-
βέλης, Τάκης Παρασκευόπουλος,
ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ: Ἰσ. Ν. Σιδηρόπουλος,
ΔΗΜΗΤΣΕΑΝΗΣ: Εὐθ. Σ. Παναγιωτόπουλος,
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ηλ. Κοφίνας,
ΚΑΛΑΜΩΝ: Χ. Κ. Πτωχούλης,
ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Θέμις Θ. Ἰωαννίδου, Ν. Γ.
Τσιρκίτης,
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀναστ. Σ. Παπαδόπουλος
ΛΑΡΙΣΗΣ: Α. Κ. Δελακώτσος
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Ἑλένη Θ. Τσουλάκη,
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ὀλυμπία Γεωργιάδου, Εὐάγ.
Κωστόπουλος,
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἰω. Α. Καλαμάτας,
ΠΑΤΡΩΝ: Ἰσμήνη Ι. Χαραλάμπη, Ἀχ. Ι.
Πλατυμέσης, Δελές Π. Νικολόπουλος, Νίνα Χ.
Τριάντη, Π. Χ. Τριάντης, Ἑλένη Χ. Τριάντη,
Γ. Θ. Γεωργόπουλος,
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γεωρ. Εμ. Μερτζάνης, Θ. Α.
Σακελλαρόπουλος, Αν. Γ. Χατζής, Κ. Α. Κο-
φτερός, Α. Κ. Μανιάτης, Ο. Ν. Ζωγράφος, Α.
Α. Μεταξάς, Ι. Κ. Κούραλης, Σ. Α. Σιαωτάς
Ι. Κ. Καραντινός.

ΠΥΡΓΟΥ: Π. Π. Πετρόπουλος, Κ. Αθ. Πα-
πακωνσταντίνου
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Θ. Γ. Παυλόπουλος,
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μάρθα Α. Λαζαρίδου, Ν. Α.
Λαζαρίδης, Αγ. Σ. Ἀργυροπίταις, Γ. Α. Λάμπρου,
Γ. Α. Ζανιάκος, Θ. Ζ. Μικρός, Ζ. Α. Παπαζα-
χαρίου, Εὐάγ. Σ. Ἀνθίμου, Γ. Α. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς:
ΕΛΕΝΗ Π. ΒΑΒΒΑ ἐν Ἀθήναις, ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Θ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Πάτραις, καὶ ΘΕΟ-
ΔΩΡΟΣ Ζ. ΜΙΚΡΟΣ ἐν Χαλκίδι, οἱ ὅποιοι
ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

ΑΓΓΕΛΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κ. Γρ.
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος), ἀ-
παραίτητα εἰς κάθε Ἑλληνικὴν
Βιβλιοθήκην, μένουν ἀκόμη ἐλά-
χιστα ἀντίτυπα:

τῶν «*Διηρημάτων*» (Δευτέ-
ρας καὶ Τρίτης Σειράς) τῆς
«*Μαρμαρίτας Ἐτέρας*»
(μυθιστορήματος), τοῦ
«*Κακοῦ Δρόμου*», τοῦ
«*Δεσφρον*» (Πρώτου καὶ
Δευτέρου Τόμου), τοῦ «*Κόκκι-
νου Βράχου*» (μυθιστορήματος.)

Ἦτοι ἐπὶ τὰ βιβλία, ἑκαστον
τῶν ὁποίων τιμᾶται δραχ. 3. Καὶ
τὰ ἐπὶ τὰ μᾶζι, δραχ. 20.

Πᾶσα παραγγελία ἀπ' εὐθείας:
πρὸς τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου,
ὁδὸς Εὐριπίδου 38, Ἀθήνας.